

ΜΕ ΤΟ ΠΟΥ ΜΠΗΚΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ φώναξε σαν παλιομο-
δίτικος Αμερικάνος σύζυγος:

—Honey, I'm home!*

Έτσι πάντα έκανε η Λίνα εδώ κι ένα χρόνο, κάθε με-
σημέρι που γύριζε από το σχολείο. Κι ας μη χρειαζόταν,
γιατί η Χόνεϊ η δική της την περίμενε όπως και τώρα εκεί
στην πόρτα. Μετά, με δυο επιδέξιες κινήσεις και χωρίς να
σκύψει, λευτερώθηκε από τα μποτάκια της –τα οποία δεν
έδενε ποτέ– και, βάζοντας τις μπουλντόγκ-παντόφλες
της, τράβηξε για το δωμάτιό της με τη Χόνεϊ να τρέχει ξο-
πίσω της προσπαθώντας να τσακώσει κάποιον από τα μα-
κριά αυτιά των σκυλοπαντοφλιών.

—Πώς τα πέρασες σήμερα; τη ρώτησε και, καθώς κάθι-
σε στο κρεβάτι της, άφησε να γλιστρήσει η σάκα από την

---

* προφέρεται «Χόνεϊ, άιμ χόουμ» και σε ελεύθερη απόδοση σημαίνει
«Αγάπη μου, ήρθα!»

πλάτη της. Σαν να σκυλοβαρέθηκες μου φαίνεται, για να την πέφτεις στα μπουλντόγκ μου... Έλα στην αγκαλιά μου να σου δώσω ένα φιλάκι.

Η Χόνει ανέβηκε στο κρεβάτι γουργουρίζοντας και κείνη την έσφιξε τρυφερά πάνω της.

—Τώρα, μέχρι να 'ρθει ο... λατρευτός αδερφούλης μου, θα τσεκάρουμε το μέιλ μας, θα σερφάρουμε στο ίντερνετ και θα μπούμε και σε κάνα ΰ ΰ · ΰ να πούμε καμιά κουβέντα... Οκέι; και, με τη γάτα αγκαλιά, πήγε στο καθιστικό, όπου ήταν το γραφείο της μητέρας της, κάθισε μπροστά στον υπολογιστή και άνοιξε το δικό της ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Ουάου! Τρία μείλ! Μην ενθουσιαζόμαστε όμως. Να δούμε πρώτα από ποιους είναι... Μπορεί να είναι απλώς διαφημιστικά σκουπίδια...

Και τέτοια ήταν. Και τα τρία. Η Λίνα τα έσβησε φουρκισμένη και άρχισε την περιδιάβαση στο διαδίκτυο και ξέχασε ότι στο σπίτι δε βρήκε πάλι άλλον εκτός από τη γάτα της, ότι στο μεσημεριανό τραπέζι θα έτρωγε μόνο με το Μάρκο, τον αδερφό της, και ότι η μητέρα της θα γύριζε από τη δουλειά αργά το απόγευμα, ενώ την ίδια ώρα ο πατέρας της θα πήγαινε σε άλλη οικογένεια.

Λίγο πριν φτάσει σπίτι ο αδερφός της, έκλεισε την ηλεκτρονική σύνδεση και κοίταξε το τηλέφωνο δίπλα περιμένοντάς το να χτυπήσει, κάτι που έγινε την ίδια στιγμή. Με ύφος δικαιωμένης, εκείνη το σήκωσε και είπε:

—Γεια, μαμά.

Και, βέβαια, εκείνη ήταν όπως πάντα αυτή την ώρα. Ήθελε να δει αν είχε επιστρέψει από το σχολείο, αν ήταν

καλά, αν είχε κλειδώσει ξανά την πόρτα μπαίνοντας, αν η Χόνεϊ ήταν καλό κορίτσι και...

—Βούιζες πιο πριν που σε πήρα. Στο ίντερνετ ήσουν, έτσι;

—Ναι και δεν έδωσα σε κανέναν τα προσωπικά μου δεδομένα, την πρόλαβε η Λίνα.

—Να το θυμάσαι αυτό, γλυκιά μου. Καλό το ίντερνετ αλλά επικίνδυνο, αν δεν προσέχεις...

—Τα 'παμε αυτά, μαμά...

—Καλά. Έχω κοτόπουλο στο φούρνο. Να το ζεστάνετε... Και να φάτε και σαλάτα... Είναι πλυμένη και κομμένη στο ψυγείο...

—ΟΚ, μαμά... Μπái, μαμά..., και έκλεισε το τηλέφωνο.

Μισή ώρα περίπου αργότερα τα δυο αδέρφια έτρωγαν το ζεσταμένο κοτόπουλο –χωρίς σαλάτα, γιατί κανείς τους δεν είχε μπει στον κόπο να τη βγάλει από το ψυγείο–, διαβάζοντας παράλληλα ο καθένας τους κι από ένα περιοδικό. Κάποια στιγμή ο Μάρκος ρώτησε, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του:

—Πώς πήγε το σχολείο, μικρό;

Παλιά τής άρεσε όταν την έλεγε «μικρό». Και του χαϊδευόταν κιόλας, ίδια η Χόνεϊ κι αυτή. Παλιά όμως. Όταν ήταν πράγματι «μικρό». Τώρα ήταν κοτζάμ γυναίκα! Δεκατεσσάρων χρόνων! Με κλειδί δικό της! Π' αυτό κι απαξίωσε να του απαντήσει.

—Λοιπόν; Κατάπιες μαζί με το κοτόπουλο και τη γλώσσα σου;

—Εξυπνάδες ο εξυπνούλης! είπε παρατώντας το περιοδικό της. Κοίτα, την Κυριακή έχει γενέθλια η Κώστια...

—Να τα εκατοστήσει!

—Έχει πάρτι.

—Να έχει ό,τι θέλει.

—Θα πάμε.

—Θα ΠΑΣ θες να πεις.

—Και οι δυο μας θα πάμε. Έτσι πρέπει...

—Γιατί ΠΡΕΠΕΙ; είπε ο Μάρκος χαμηλώνοντας το περιοδικό του τώρα. Επειδή ο μπαμπάς πήγε και παντρεύτηκε τη μαμά της, εμείς ΠΡΕΠΕΙ να δώσουμε παρόν στο πάρτι της; Πάρ' το κι αλλιώς: Αν ο μπαμπάς χωρίσει τη μαμά της... Τι τον εμποδίζει να χωρίσει άλλη μια φορά; Τώρα που ξέρει πώς γίνεται αυτό... Λέω αν χωρίσει τη μαμά της, τι θα είναι τότε για μας η Κώστια; Τίποτε! Γι' αυτό σου λέω.

—Πάντως, πρέπει να πάμε, επανέλαβε η Λίνα, μη βρόσκοντας κανένα άλλο επιχείρημα. Μας έχει καλέσει...

—Κι εμάς μαζί με όλα εκείνα τα φυτά τις φίλες της...

—Θα έχει κι άλλα αγόρια.

—Αγοράκια!

—Πολύ κάπως είσαι, αδερφέ μου! Ξέσπασε αγανακτισμένη. Από τότε που πήγες λύκειο...

—Ό,τι πεις, μικρό! γέλασε εκείνος ανεξίκακα τώρα και σηκώθηκε από το τραπέζι.

—Να μαζέψεις το πιάτο σου!

—Οκεί, μαμ! και το πήγε στο νεροχύτη.

—Να το βάλεις στο πλυντήριο! πιο επιτακτικά η Λίνα.

—Οκεί, μαμ!

—Αφού το ξεπλύνεις!

«Και γιατί το βάζουμε τότε στο πλυντήριο;» είπε από μέσα του ο Μάρκος και αδιαφόρησε για τούτη την εντολή της αδερφής του. Μετά τράβηξε με το χαρακτηριστικό αργό του βήμα στο δωμάτιό του κι έκλεισε πίσω του την πόρτα, πάνω στην οποία ήταν μόνιμα ένα μεγάλο στρογγυλό αυτοκόλλητο που έλεγε: «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ».

Η Λίνα μάζεψε μουρμουρίζοντας κακόκεφα ό,τι είχε μείνει στο τραπέζι και μετά κάθισε στην τηλεόραση. Κάθε Παρασκευή τέτοια ώρα επέτρεπε στον εαυτό της να κάνει λίγο ζάπινγκ στις μεσημεριανές «κοινωνικές» εκπομπές. Κυρίως για να είναι κάπως «ενημερωμένη» όταν θα έβλεπε την Κώστια την άλλη μέρα, γιατί κάθε Σάββατο μεσημέρι ο πατέρας τους τους έβγαζε όλους έξω για φαγητό – αυτούς μαζί με την καινούρια οικογένειά του.

«Κι εγώ δεν καίγομαι αν θα χαλαστεί ή όχι η Κώστια, έτσι και δεν πάμε στο πάρτι της, αλλά δεν μπορούμε να μην πάμε...» σκεφτόταν καθώς γύριζε από το ένα κανάλι στο άλλο. «Έναν ολόκληρο χρόνο μικρότερή μου αυτή η Κώστια και είναι “πιο” από μένα σε όλα! Με τα τρέντι χαμηλοκάβαλα κάπρι της να φαίνεται μπροστά ο αφαλός και πίσω ο μαύρος tattoo δράκος της (τι κι αν είναι fake tattoo* και φεύγει σιγά σιγά με το πλύσιμο;)... με τις χρωματιστές γκέτες στα χέρια... τ' αυτοκόλλητα στολίδια στα νύχια χεριών και ποδιών... Και με το κινητό της (με θήκη

---

* fake tattoo = ψεύτικο τατουάζ

ασορτί κάθε φορά με το ντύσιμό της!) και με τα SMS της συνέχεια... Ακόμη και το Σάββατο το μεσημέρι, την ώρα που τρώμε όλοι μαζί! Εγώ τίποτε! “Κάνει κακό η ακτινοβολία του στα εγκεφαλικά κύτταρα και μπορεί να δημιουργηθούν στον εγκέφαλο δυσλειτουργίες!” λέει η μαμά σαν ποίημα, όταν της ζητάω να πάρω κι εγώ ένα. “Θα βάλω ~ · Ó Û ~ - Ê Ú È, βρε μαμά!”. Μπα. Τίποτε δεν ακούει. Μέχρι να γίνω τουλάχιστον δεκάξι. Αυτό το λέει, το ξέρω, γιατί ο Μάρκος, που είναι δεκάξι, πήρε κινητό. Και η μαμά έχει. Και, όταν βγαίνει έξω, ο Μάρκος λέω, του τηλεφωνεί για να είναι σίγουρη ότι είναι καλά. Γιατί βγαίνει ο κύριος Μάρκος. Όχι σαν εμένα που δεν πάω πουθενά! Να γι’ αυτό του μυρίζει το πάρτι της Κώστιας! Αυτός έχει σίγουρα να πάει κάπου αλλού καλύτερα! Άσε που μας βλέπει μωρά εμάς ο κύριος Μάρκος».

—Μπα! Καναλότσαρκα στις μεσημεριανές; την πείραξε ο Μάρκος, βγαίνοντας για να πάει στην κουζίνα. Έχεις χάσει επεισόδια όλη την εβδομάδα, αδερφούλα. Δε φτάνει μια Παρασκευή, για να ενημερωθείς. Πάλι η Κώστια αύριο θα πάρει κεφάλι...

—Δε με νοιάζει! του πέταξε τσαντισμένη. Και δε βλέπω για την Κώστια αλλά για μένα. Να ξέρω τι λένε κι αυτές οι εκπομπές...

—Ό,τι πεις εσύ! γέλασε ο Μάρκος κι έβγαλε ένα αναψυκτικό από το ψυγείο.

—Ουφ κι εσύ! Δε σε αντέχω άλλο! και, κλείνοντας την τηλεόραση, πήγε και κλείστηκε στο δωμάτιό της.

Ο Μάρκος, περνώντας μπροστά από την πόρτα της,

κοντοστάθηκε λίγο κοιτάζοντας αφηρημένα το δικό της αυτοκόλλητο που ήταν πάνω εκεί: «ΣΩΣΤΕ ΤΟ ΔΑΣΟΣ!». Για μια στιγμή έκανε να μπει μέσα, να πάει κοντά της, να την αγκαλιάσει όπως παλιά, να τη γαργαλήσει όπως παλιά, να τα πούνε όπως παλιά... όμως μετά άλλαξε γνώμη και πήγε και κλείστηκε κι αυτός στο δικό του δωμάτιο. Από τότε που είχαν χωρίσει οι γονείς τους, η Λίνα τα έβαζε συνεχώς μαζί του, και τούτο μόνο και μόνο γιατί ήταν κι αυτός «άντρας σαν τον μπαμπά, που πήγε κι αγάπησε άλλη γυναίκα και όλοι οι άντρες ίδιοι είσαστε και πάει και τέλειωσε!». Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους του και κοίταξε το κινητό του. Είχε μήνυμα από την Ντίνα, το καινούριο κορίτσι του.

Αργά την άλλη μέρα το απόγευμα η Λίνα, πάνω στο κρεβάτι της με πιτζάμες και τη Χόνεϊ κουλουριασμένη στα πόδια της, προσπαθούσε να διαβάσει ένα μυθιστόρημα. Δεν μπορούσε όμως να συγκεντρωθεί. Το μεσημεριανό γεύμα με την «άλλη» οικογένεια του πατέρα τους ήταν όπως το φανταζόταν: Σκέτη πλήξη όπως κάθε φορά! Και η καινούρια γυναίκα του να χαμογελάει, όπως πάντα, συνέχεια σε όλους και πιο πολύ στην «παλιά» του.

—Τι θα θέλατε να φάτε; τους ρώτησε με το που κάθισαν, λες και ήταν εκείνη που τους έκανε το τραπέζι. Έχει ωραία αστακομακαρονάδα! Ε, Νίκο; γύρισε και κοίταξε τον πατέρα τους. Τη φάγαμε οι δυο μας εδώ προχτές βράδυ, εξήγησε πάντα με χαμόγελο στους υπόλοιπους. Λοιπόν;

Ο Μάρκος παράγγειλε αμέσως αστακομακαρονάδα. Πρώτα απ' όλα, γιατί ήταν δηλωμένος μακαρονάς και, δεύτερον, γιατί αυτόν δεν τον ένοιαζε ποιος του τη σύστηνε.

—Εγώ θα πάρω ψητό κοτόπουλο χωρίς πατάτες, και πράσινη σαλάτα, είτε όσο πιο ανέμελα μπορούσε η Λίνα. Κάνω δίαιτα, συμπλήρωσε με το ίδιο ύφος.

Η Κώστια τότε από δίπλα τής έριξε μια γρήγορη εξεταστική ματιά από πάνω μέχρι κάτω και μετά είπε τάχα προστατευτικά:

—Καλά κάνεις! Εγώ όμως δε χρειάζομαι δίαιτα, κακάρισε τώρα, και λέω να τσακίσω μια αστακομακαρονάδα! Γιαμ! Γιαμ!

—Κουκλίνα, πόσες φορές σου έχω πει πως θα γίνουν ύψος όλα αυτά τα... αφρατούλια σου, είπε στη Λίνα ο πατέρας της.

Εκείνη τον κοίταξε παγερά. Κουκλίνα την έλεγε πάντα, όταν ήθελε είτε να την κανακέψει είτε να τη μαλώσει τρυφερά. Παλιά τής άρεσε αυτό το χαϊδευτικό. Της το είχε φτιάξει από το Λίνα της και την αγάπη της για τις κούκλες. Όμως τώρα τής φαινόταν ξένο. Και ειδικά όταν την αποκαλούσε έτσι μπροστά στην καινούρια γυναίκα του και στην κόρη της. Παλιά επίσης τον πίστευε όταν της έλεγε να μην ανησυχεί για το βάρος της, γιατί «Θα δεις που θα ρίξεις ύψος και θα γίνεις μια χαρά! Έτσι ήμουν κι εγώ στην εφηβεία μου. Και δες με πώς έγινα!». Γιατί ο πατέρας της ήταν πράγματι ψηλός και λεπτός. Και πίστευε και τη μητέρα της, που της έλεγε ότι δεν της

είχε μοιάσει, γιατί εκείνη ήταν από μικρή λεπτή, αλλά απλώς δεν πρόσεξε στις εγκυμοσύνες της και της έμειναν μερικά κιλά. Τώρα δεν πίστευε κανέναν από τους δύο! Και πάει και τέλειωσε! Αυτή θα γινόταν μια νταρντανογυναίκα – ψηλή σαν τον πατέρα της και βαριά σαν τη μητέρα της. Και είχε, στο μεταξύ, την Κώστια από δίπλα να την κοιτάζει όπως την κοίταξε και να παραγγέλλει με το γνωστό υφάκι της αστακομακαρονάδα και, ώσπου να της τη φέρουν, να μιλάει στο κινητό της ή να στέλνει και να παίρνει μηνύματα ή να παίζει κάποιο ηλεκτρονικό παιχνίδι πάνω σ' αυτό, λες και ήταν μόνη στο τραπέζι.

Όταν τους έφεραν το φαγητό, η Κώστια άφησε επιτέλους το κινητό της κι άρχισε να τρώει την αστακομακαρονάδα της αφήνοντας πού και πού επιφωνήματα ακριβώς όπως ο Μάρκος. Η Λίνα έκοβε κι έτρωγε με αξιοπρέπεια το κοτόπουλό της, αλλά η σαλάτα τη δυσκόλευε, γιατί τα μαρουλόφυλλα ήταν κάπως χοντροκομμένα και περίσσευαν συνέχεια γύρω από τα χείλια της, κάνοντάς τη να νιώθει σαν κάμπια.

—Θα έρθετε στο πάρτι μου αύριο, έτσι; είπε η Κώστια σε μια στιγμή στο Μάρκο.

—Μμ, έκανε εκείνος μπουκωμένος.

—Τέλεια! Θα περάσουμε ζάχαρη! Πάντα έτσι περνάμε! τον διαβεβαίωσε. Ζάχαρη! επανέλαβε στρέφοντας και στη Λίνα.

Πατί, βέβαια, αυτή θα ήταν η πρώτη φορά που θα πήγαιναν τα δυο αδέρφια σε πάρτι της. Για την ακρίβεια, αυτή θα ήταν η πρώτη πρώτη φορά που θα πήγαιναν στο

καινούριο σπίτι του πατέρα τους, που είχε ξαναπαντρευτεί πριν από τρεις μήνες.

«Σιγά μην περάσουμε ζάχαρη αύριο!» σκέφτηκε η Λίνα αναπολώντας τα μεσημεριανά και έσπρωξε ελαφρά με το πόδι της την κουλουριασμένη εκεί Χόνει. «Και δεν της είπε ο κύριος Μάρκος το αν θα πήγαινε. Της πέταξε ένα “Μμ” και καθάρισε. Κι αυτή η φυτούκλα πήρε το “Μμ” του για “ναι”! Σιγά μην πάω εκεί μόνη μου! Μωρέ, χωρίς το Μάρκο εγώ δεν πάω σ’ αυτό το πάρτι! Όχι να το παίζει άνετος και μετά να την κάνει κανονικά! Θα έρθει θέλει δε θέλει... Και όχι τίποτε άλλο, αλλά θα χάσω και το Φέιμ στόρι ιν κόνσερτ!»

Κάθε Κυριακή βράδυ η Λίνα έβλεπε αυτό το ριάλιτι στην τηλεόραση και ταυτιζόταν με όλους εκείνους τους νέους επίδοξους τραγουδιστές. Πατί είχε κι αυτή μεγάλη τρέλα με το τραγούδι. Βέβαια, του λόγου της δε θα πήγαινε να κλειστεί ποτέ μέσα σε μια τέτοια μουσική «ακαδημία», όπως έλεγαν το σπίτι όπου έμεναν κλεισμένοι συνέχεια αυτοί οι νέοι, και να την παρακολουθούν ένα σωρό κάμερες και να γίνεται θέαμα ακόμη και ο παραμικρός βήχας της. Όμως, εάν δεν είχε συμβεί αυτό με τους γονείς της, μπορεί και να γινόταν τραγουδίστρια κάποια μέρα. Από το δημοτικό έμπαινε πάντα στη χορωδία. Μόνο που ποτέ δεν είχε δεχτεί να κάνει σόλο. Ντροπέταν. Όμως αυτό δε θα συνέβαινε για πάντα. Έτσι; Από πολύ μικρή μάθαινε τραγούδια εύκολα –ελληνικά ή ξένα–, αλλά μπροστά σε άλλους δεν τολμούσε να τραγουδήσει μόνη της. Έπρεπε να τη συνοδεύει και κάποιος άλλος. Πάντως, το

ταλέντο στο τραγούδι το είχε πάρει από τον πατέρα της, ο οποίος, αν δεν τον είχαν κερδίσει οι επιχειρήσεις του, θα είχε γίνει σίγουρα τραγουδιστής, όπως έλεγε πολύ συχνά. Και παλιά τραγουδούσαν μαζί, μα, μόλις εκείνος χαμήλωνε τη δική του φωνή, εκείνη σταματούσε αυτόματα.

—Έλα, βρε κουκλίνα! Αφού τραγουδάς τόσο ωραία! Άσε με να σ' ακούσω! την παρακαλούσε εκείνος.

—Τσου! έκανε πεισματικά εκείνη.

—Αφού σ' έχω ακούσει να το λες μόνη σου τόσο ωραία! της είπε μια μέρα.

—Όστε κρυφακούς; θύμωσε η Λίνα.

Πατί τραγουδούσε μέσα στο μπάνιο μέχρι τότε, νομίζοντας ότι δεν την άκουγε κανείς. Εκεί, μπροστά στον καθρέφτη και κάνοντας μικρόφωνο το «ακουστικό» του ντους ή την οδοντόβουρτσα ή κάποια χτένα..., παρίστανε όλες τις μεγάλες εγχώριες και ξένες φίρμες του πενταγράμμου. Μετά όμως από αυτή την κουβέντα φρόντιζε πια να τραγουδάει μονάχα όταν ήταν σίγουρη ότι δεν την άκουγε κανείς. Και τότε έδινε «ρεσιτάλ» μπροστά στη Χόνεϊ και στις κούκλες της κρατώντας σαν μικρόφωνο τη βούρτσα των μαλλιών της.

Τώρα όμως δεν τραγουδούσε η Λίνα. Ούτε σε χορωδία ούτε με παρέα ούτε μόνη της. Μετά το διαζύγιο των γονιών της, παρ' όλο που είχε πολλές φορές πια το σπίτι όλο δικό της και θα μπορούσε, αίφνης, να δώσει «ρεσιτάλ» σε όποιο δωμάτιο ήθελε και όσο δυνατά ήθελε, δεν έβγαινε τραγούδι από το στόμα της. Σαν εκείνα τα ωδικά πουλιά που χάνουν το κελάηδημά τους, όταν τρομάζουν...

—Λίνα, τηλέφωνο! ακούστηκε η μητέρα της έξω από την πόρτα.

Παράτησε το βιβλίο στο κρεβάτι και βγήκε από το δωμάτιό της μουρμουρίζοντας:

—Αν είχα κινητό, θα μιλούσα τώρα από το δωμάτιό μου, όπως κάνει ο Μάρκος... Δεν μπορώ να έχω λίγη ργίναcy* επιτέλους μέσα σε τούτο το σπίτι! Εμπρός! εί-
πε κακόκεφα σηκώνοντας το ακουστικό και λοξοκοιτά-
ζοντας τη μητέρα της, που είχε σταθεί εκεί κοντά και
συμμάζεψε κάτι χαρτιά.

Ήταν η Ελένη, η κολλητή της. Θα πήγαιναν για φρέ-
ντο, λέει, η κοριτσοπαρέα, κι αν ήθελε να περάσουν να
την πάρουν...

—Χμ... Δεν ξέρω... Έχω να διαβάσω...

—Έλα, βρε Λίνα! την έκοψε η φιλενάδα της ανυπόμο-
να. Σάββατο είναι!

—Άσ' το καλύτερα... Άλλη φορά...

—Όλο έτσι λες! γκρίνιαξε από την άλλη άκρη η Ελένη.
Αρκετά με το κοκούνιγκ! Ξεκόλλα επιτέλους!

—Άλλη φορά, επανέλαβε άτονα η Λίνα.

—Καλάααα. Μπάι.

—Μπάι, κι έκλεισε το τηλέφωνο.

—Η Ελένη ήταν, ε; είπε η μητέρα της.

—Ναι, είπε κοφτά η Λίνα και τράβηξε για το δωμάτιό της.

—Δεν τη βλέπω πια εδώ... Από πέρυσι...

Η Λίνα δεν άκουσε τα υπόλοιπα. Μπήκε στο δωμά-

---

* ηθελημένη απομόνωση

τιό της κι έκλεισε την πόρτα πίσω της. Πήγε κατευθείαν στο ράφι με τις κούκλες της και τις κατέβασε όλες πάνω στο κρεβάτι της.

—Τώρα θα παίξουμε τις κουμπάρες! είπε στη Χόνεϊ με ύφος που δε σήκωνε αντίρρηση.

Το 'ξερε η Λίνα ότι ήταν κάπως μεγάλη για να παίζει με τις κούκλες της, αλλά κανείς δεν την είχε ρωτήσει αν ήθελε αυτή να μεγαλώσει. Στην πραγματικότητα αυτή ήθελε να μικρύνει πάλι. Κι όχι πολύ. Να, για ένα χρόνο το πολύ. Να γυρίσει πίσω, τότε που οι κούκλες της πα-ραπονούνταν ότι τις παραμελούσε, τότε που η μητέρα της εργαζόταν μόνο στο σπίτι, τότε που ο πατέρας της δεν είχε ανοίξει άλλο σπίτι... Τότε που είχε αρχίσει αγγλικά με την Ελένη στο φροντιστήριο της γειτονιάς.

Σ' εκείνο το φροντιστήριο ήταν που έφτιαξαν την κοριτσοπαρέα τους με την Κορίνα και την Πόπη. Η πρώτη έμενε στη διπλανή πολυκατοικία με αυτή της Ελένης και η δεύτερη λίγο παρακάτω. Τις ήξεραν και τις δύο από το δημοτικό, μόνο που η Κορίνα είχε συνεχίσει σε μουσικό γυμνάσιο, γιατί ήθελε να γίνει πιανίστρια, και η Πόπη στο Αρσάκειο. Στα αγγλικά όμως είχαν βρεθεί πάλι στην ίδια τάξη και από τη στιγμή που είχε «δέσει» η κοριτσοπαρέα τους έβγαιναν έξω μαζί ή οργάνωναν «σύναξη των τεσσάρων» πότε για ολική χαλάουα, πότε για εξωτικές μάσκες ομορφιάς, πότε για τρελά χτενίσματα, πότε για DVD-κατανύξεις... Συνήθως στο σπίτι της Ελένης, όπου δεν υπήρχαν άλλα αδέρφια και είχαν την ησυχία τους.

—Ποιος έχει ανάγκη την... κοριτσοπαρέα και το φρέντο

τους, όταν έχει όλες εσάς εδώ; είπε και έσπησε τις κούκλες γύρω από τη γάτα. Μην κουνιέσαι, Χόνει! τη μάλωσε.

Ένας διακριτικός χτύπος στην πόρτα της κι αμέσως μετά η φωνή της μητέρας της:

—Να μπω, Λίνα;

—Ένα λεπτό, μαμά! και, φτυαρίζοντας με τα χέρια της όλες τις κούκλες, τις στοίβασε όπως όπως πάλι στο ράφι τους. Έλα!

Η μητέρα πρόβαλε το κεφάλι της στην πόρτα.

—Τι θες να φτιάξω να φάμε για βράδυ;

—Ό,τι να 'ναι...

—Οι δυο μας θα είμαστε. Ο Μάρκος τηλεφώνησε ότι θα φάει κάτι έξω.

—Ό,τι θες εσύ, μαμά, είπε η Λίνα, ενώ σκεφτόταν: «Πότε τρώει μαζί μας το Σαββατόβραδο ο Μάρκος?».

—Να παραγγείλουμε μια πίτσα και να δούμε κανένα DVD μαζί;

—Παχαίνει η πίτσα.

—Έχεις περιθώρια, χαμογέλασε η μητέρα της.

—Για σένα το λέω, πέταξε μοχθηρά η Λίνα κι αμέσως μετάνιωσε, αλλά ήταν αργά.

Η μητέρα της την κοίταξε για μια στιγμή αμίλητη και μετά είπε:

—Θ' αρχίσω δίαιτα τη Δευτέρα.

—Όλο έτσι λες! της όρμησε η Λίνα, θυμωμένη κιόλας που είχε νιώσει προηγουμένως τύψεις. Και το μεσημέρι θα μπορούσες να φας κοτόπουλο όπως εγώ κι όχι ΑΣΤΑΚΟ-ΜΑΚΑΡΟΝΑΔΑ!

—Τέλος πάντων. Άσε μένα, υπομόνευσε η μητέρα της. Λοιπόν, να παραγγείλουμε πίτσα;

—Μια vegetarian* τουλάχιστον...

—Οκέι! κι έκλεισε την πόρτα.

Η Λίνα πήρε τη Χόνεϊ αγκαλιά κι άρχισε να τη χαϊδεύει σκεφτική. Από τότε που είχε μάθει ότι ο πατέρας της αγαπούσε άλλη γυναίκα προσπαθούσε να καταλάβει την αιτία και είχε καταλήξει στο οδυνηρό συμπέρασμα πως, ό,τι και να έφταιγε, ένα «βαρύ» λόγο σ' αυτό πρέπει να είχαν και τα παραπάνω κιλά της μητέρας της.

«Και η “άλλη” γέννησε σαν τη μαμά» είπε από μέσα της. «Τι κι αν έκανε μόνο ένα; Τι ένα τι δύο παιδιά; Όμως αυτή είναι λεπτή σαν μοντέλα. Και ωραία. Και η μαμά είναι ωραία, δε λέω, αλλά όχι μοντέλα. Και τη λένε Μαργαρίτα κι όχι Σάντρα όπως την “άλλη”. Εγώ της είπα να το αλλάξει σε Μάρκο, που είναι και τρέντι και όλα, αλλά δε θέλει. Και η “άλλη” είναι μουσικός παραγωγός όχι μια απλή κειμενογράφος στις διαφημίσεις σαν τη μαμά! Και ντύνεται σαν μοντέλα! Η “άλλη” λέω. Με τακούνες, στενά σαν κορσέδες ρούχα, βαμμένη κι από κομμωτήριο πάντα... Κι όχι σαν τη μαμά, που δε βάφεται έτσι ποτέ και ντύνεται σαν τον Έμινεμ: Φούτερ με κουκούλα... παντελόνια τρία μεγέθη μεγαλύτερα απ' το κανονικό με χιλιάδες τσέπες κι όλες σχεδόν πάντα γεμάτες... αθλητικά παπούτσια με χοντρές κάλτσες... μαλλί αγορίστικο... Σαν το Μάρκο! Που κι αυτός δε ντύνεται πάντα έτσι.

---

* χορτοφαγική

Φρίκη εικόνα η μαμά! Και μετά λέει σε μένα να προσέχω την εμφάνισή μου! Να δένω τα κορδόνια μου, να χτενίζομαι, να ντύνομαι όμορφα... Σύμφωνα όμως με την ηλικία μου! Να εξηγούμαστε. Η μαμά δεν είναι όπως η “άλλη”, που αφήνει την κόρη της να φοράει ό,τι θέλει και που της φέρνει συνέχεια φωτογραφίες με αυτόγραφα όλων των σταρ του πενταγράμμου. Όχι πως με νοιάζουν εμένα όλα αυτά... Εγώ δεν είμαι σαν την Κώστια, που καίγεται για το τι λένε τα κανάλια και τα κουτσομπολίστικα περιοδικά. Να, γι’ αυτό και δε θέλω να πάω στο πάρτι της αύριο... Και όλες οι φίλες της, να δεις, θα είναι σαν αυτή. Φυτούγκλες που θα το παίζουν έξυπνες και γκόμενες...»